

Zapatero i l'Espanya plural

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12.04.08

José Luis Rodríguez Zapatero ja és president per segona vegada. Han passat vuit anys des del congrés del 2000, posterior a la majoria absoluta d'Aznar, en què --avortada la continuïtat felipista (Almunia) i el gir a l'esquerra (Borrell)--, el PSOE va escollir un diputat poc conegut que encarnava el canvi generacional.

Que lluitar contra el terrorisme exigia la unitat dels dos grans partits, i que esquerra no havia de ser sinònim d'augment continu de la pressió fiscal, van ser els seus missatges inicials. Després Zapatero, criticat per suau amb el PP, va fixar el seu terreny. I quan la majoria de la societat espanyola (i catalana) estava paralitzada per la por a Aznar, es va enfrontar al president omnipotent que --es deia-- era capaç de destruir els seus enemics. I els que pensaven per compte propi. Diuen que Aznar li va anunciar que pagaria car el tema de l'Iraq. Va passar el contrari. Va ser la seva gran aposta i la va guanyar. No sols per l'Iraq, sinó també per no arronsar-se davant la prepotència enfervorida.

Ara ja és Zapatero II. Ha guanyat amb clarobscur. El PSOE té més diputats, però ha delmat l'esquerra. I ha perdut espai de centre davant del PP. Ha d'analitzar-ne les raons. Felipe González va apuntar la necessitat d'explicar-se millor. De moment ha nomenat Alonso, amic i moderat, portaveu parlamentari, i no ha repetit el concepte de l'Espanya plural. ¿S'arronsa després de les campanyes de la dreta contra l'Estatut i el procés de pau? En el debat de les idees, amb tot, replegar-se no és el

millor. I l'error no va ser l'Espanya plural, sinó una certa falta de càlcul --i de cuirassats mediàtics-- al dissenyar les batalles.

A més, ho va reconèixer ahir, ZP té una majoria insuficient i les aliances poden ser complicades. El PP no hi ajudarà --tampoc seria lògic-- i ja serà molt si redueix la crispació, si no utilitza el terrorisme, si es desencallen les institucions judicials i si hi ha un cert consens en política exterior. Encara que Díaz Ferran, el nou president de la CEOE, tan ultraliberal com pragmàtic, no vol tremendisme amb les coses de menjar, és a dir, amb l'economia.

Vegem, doncs, les aliances possibles. Només n'hi ha tres. El pacte a l'esquerra (3 d'ERC més 2 de BNG, més Herrera, més Llamazares, més Uxue Barkos de Nafarroa Bai). És complicat i encara més per a la política econòmica de Solbes. Dos, el pacte amb CiU, inestable pel pròxim congrés de CDC i perquè les habituals contrapartides (més poder per a la Generalitat) no beneficien ara CiU. I tres, el pacte amb el PNB més el BNG i/o Uxue Barkos i la diputada canària. ZP té, doncs, alternatives. Els pròxims decrets llei econòmics, i els pressupostos del 2009, ens donaran més pistes. I avui sabrem el nou Govern. Però ni ha d'enterrar l'Espanya plural, ni pot.